

CUPRINS

ALBĂ CA ZĂPADA	3
CENUȘĂREASA.....	20
REGINA ALBINELOR	33
POVESTEA PESCARULUI ȘI A MORUNAȘULUI	38
FRUMOASA ADORMITĂ.....	52
MUZICANȚII ORĂȘENEȘTI DIN BREMEN.....	59
PRINȚUL BROSCOI	64
PRIETEȘUGUL DINTRE ȘOARECE ȘI PISICĂ	69
HÄNSEL ȘI GRETTEL	73
PRICHINDEL	87
CROITORAȘUL CEL VITEAZ.....	97

Ilustrații: DONE STAN

ALBĂ CA ZĂPADA

Odată, în miezul unei ierni când fulgii cădeau din cer mariși pufoși, o împărăteasă stătea la fereastra cu pervaz negrua palatului și-i cosea soțului ei o cămașă. Și cum cosea ea așa, își mai arunca din când în când ochii la zăpada de afară, când deodată s-a înțepat cu acul în deget și treipicături de sânge au căzut în zăpadă. Văzând ce frumoase arătau picăturile acelea pe zăpadă, împărăteasa zise:

—Aș vrea să am un copil alb ca zăpada, roșu ca sângele în obraji, și cu părul negru ca abanosul.

La scurt timp după această întâmplare, împărăteasa a adus pe lume o fetiță albă ca zăpada, roșie în obraji ca sângele și cu

părul negru ca abanosul, de i-au dat numele Albă ca Zăpada. După ce a născut-o, împărăteasa a murit.

Cam la un an după moartea soției sale, împăratul și-a luat o altă femeie, care a devenit mama vitregă a fetiței. Această a doua soție a împăratului era nespuns de frumoasă, dar atât de rea și de trufașă că nu suporta să existe vreo persoană mai frumoasă ca ea în toată țara. Avea o oglindă fermecată, și de câte ori se uita în ea, o întreba:

—*Oglindă, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?*

Și oglinda îi răspundea:

—*Măria ta ești cea mai frumoasă din țară!*

Auzind acestea, împărăteasa era tare mulțumită, căci știa că oglinda îi spunea mereu adevărul.

Cu timpul, Albă ca Zăpada a crescut, și când a împlinit șapte ani era o frumusețe de fată. Era frumoasă ca lumina zilei, chiar mai frumoasă decât împărăteasa însăși.

Într-o zi, când împărăteasa și-a cercetat din nou oglinda întrebând:

—*Oglindă, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă
din țară?*

Aceasta i-a răspuns:

—*Tu ești frumoasă ca
lumina zilei,
Dar Albă ca Zăpada este
mult mai frumoasă ca
tine!*

Auzind un astfel de răspuns, împărăteasa s-a înspăimântat și a devenit neagră de furie. Iar din acel moment, de câte ori o vedea pe biata copilă, simțea că îi plesnește fierea de necaz și simțea că o urăște din ce în ce mai mult. Ura și invidia ei au crescut așa de mult că nu mai avea liniște, fie zi sau noapte, până ce într-un final a chemat un vânător și i-a zis:

—*Ia copila asta și du-o în pădure că nu vreau s-o mai văd câte zile voi avea. Omoar-o și adu-mi ca dovadă inima și limba. Vânătorul a ascultat ordinul împărătesei și a dus fata în pădure, dar când să scoată cuțitul din teacă și s-o omoare, fata a izbucnit în plâns, zicând:*

—*Vânătorule dragă, nu mă omorî! Lasă-mă să trăiesc și-ți promit că voi merge în pădurea asta sălbatică și n-am să mă mai întorc niciodată acasă.*

Auzind așa, vânătorul, care avea o inimă bună, a lăsat-o să plece și să-și trăiască viața în inima pădurii:

—*Fugi atunci, copilo! Dar își zise în sinea lui: «Au să te sfâșie fiarele sălbatice».*

Totuși, parcă i se luase o piatră de pe inimă că nu va fi el cel care o va ucide pe acea copilă. Tocmai în acel moment trecea pe acolo un porc mistreț și vânătorul l-a prins cât ai clipi și l-a ucis, scoțându-i inima și tăindu-i limba, pentru a i le duce împărătesei drept mărturie că i-a îndeplinit dorința.

Biata copilă rămăsese acum singură în pădure și era așa de tristă și de înfricoșată la vederea atâtor copaci, că nu mai știa pe unde s-o apuce. La un moment dat a început să alerge, și trecea cu o viteză așa de mare peste bolovani și mărcini că ai fi crezut că nu se va mai opri

niciodată. Animalele sălbatice alergau prin fața ei fără să-i facă nici un rău. Și a alergat copila noastră până ce nu și-a mai simțit picioarele. Tocmai se înnoptase și nu știa unde avea să doarmă, sau măcar să se odihnească puțin pentru a-și trage sufletul, când a zărit o căsuță. A intrat în căsuță și a observat că aici toate lucrurile erau foarte mici, dar curate și frumoase de-ți era mai mare dragul să le privești. În mijlocul camerei se afla o măsuță acoperită cu o față de masă albă pe care erau așezate șapte farfurii, și lângă fiecare farfurie erau puse câte o lingură, o furculiță, un cuțit și o cupă foarte mică. Lângă perete se aflau șapte paturi așezate unul după altul, fiecare pat fiind acoperit cu un cearșaf alb ca neaua.

Cum Albă ca Zăpada era înfometată și însetată, a ciugulit câte puțină mâncare din fiecare farfurie și a băut câte puțin vin din fiecare cupă. Și fiindcă se simțea foarte obosită, s-a așezat pe primul pat, dar nu i s-a potrivit; a încercat un alt pat, dar era prea mare; al patrulea pat era prea scurt, al cincilea prea tare și numai ce i se potrivea ultimul pat. Fata s-a întins în el, s-a învelit, și-a spus rugăciunea și a adormit.

Când se întunecase de-a binelea s-au întors și stăpânii căsuței. Erau șapte pitici care scormoneau în munți pentru a găsi minereuri. Cum au intrat în casă, piticii au aprins cele șapte lumânările și au observat imediat că cineva le cotrobăise prin lucruri, căci acestea nu se mai aflau la locul bine știut.

Văzând așa, primul pitic a întrebat:

—Cine a stat pe scaunul meu?

Al doilea întreabă:

—Cine a mâncat din farfuria mea?

Al treilea urmă:

—Cine a mușcat din pâinea mea?

Al patrulea:

—Cine a mâncat din mâncarea mea?

Al cincilea:

—Cine a tăiat cu cuțitul meu?

Iar al șaselea:

—Cine a dormit în patul meu?

Auzindu-i întrebarea, ceilalți pitici au venit repede să-și controleze și ei paturile și au strigat mirați:

—Dar în paturile noastre cine a dormit?

Atunci al șaptelea pitic a strigat la rându-i:

—În patul meu chiar doarme cineva acum!

Se vede treaba că dăduse cu ochii de Albă ca Zăpada și i-a chemat repede și pe ceilalți să vadă cu toții minunea. Piticii erau tare uimiți și îndreptând spre față lumânările le ziseră:

—O, Doamne, ce frumusețe de fată se află aici!

Și erau așa de încântați de această apariție, că nu s-au mai îndurat s-o trezească și s-o tragă la răspundere pentru cele întâmplare. Au lăsat-o să doarmă mai

invită la dans. Ținând-o de mână, a dansat tot timpul numai cu ea și cum venea cineva s-o invite la dans, el îi zicea:

—Nu se poate, căci dansează numai cu mine!

Când s-a lăsat noaptea, fata a vrut să plece, iar feciorul de împărat a urmărit-o îndeaproape, ca să vadă unde se duce.

Fata a făcut ea ce-a făcut și i-a scăpat din nou de sub ochi, strecurându-se până în grădina din fundul casei, unde crescuse un păr mare și frumos, încărcat cu pere minunate. Fata s-a cățărat printre crengile părului, iar prințul i-a pierdut urma. A așteptat el până ce a venit tatăl fetei și i-a spus:

—Fata aceea străină și frumoasă s-a ascuns printre crengile acestui copac.

Bătrânului îi trecu iar prin gând: „Măi, să fie Cenușăreasa mea?” Luă toporul și doborî copacul cercetând fiecare creangă, dar nu era nimeni. Au intrat apoi în bucătărie și n-au găsit pe altcineva decât pe Cenușăreasa murdară și plină de cenușă care stătea lângă vatră în hainele ei ponosite.

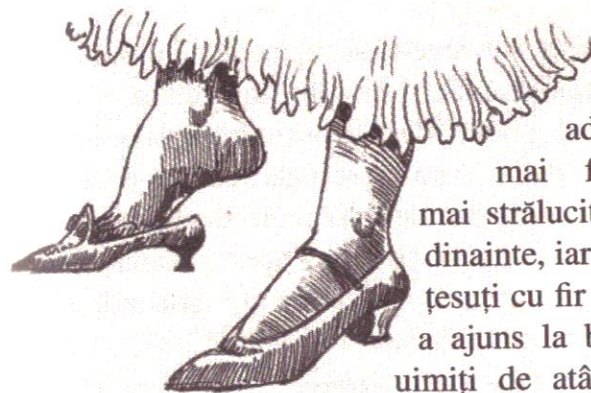
De fapt, Cenușăreasa s-a furișat pe partea cealaltă a copacului, a sărit și s-a îndreptat spre mormântul mamei sale unde și-a lăsat mândrețea de straie și le-a pus pe cele ponosite. A treia zi, Cenușăreasa a așteptat să plece părinții și surorile vitrege pentru a se duce iar la mormântul măicuței, zicând pomului:

„Alunule, alunășule,

Scutură-te, rogu-te-aș

Și mă-mbracă în strai de aur și argint“

Atunci pasărea mică și albă care se tot rotea în

jurul mormântului, îi aduse o rochie mai frumoasă și mai strălucitoare ca cele dinainte, iar pantofii erau țesuți cu fir de aur. Când a ajuns la bal, toți erau uimiți de atâta frumusețe nepământească. Feciorul de împărat a dansat numai cu ea, și de venea vreunul s-o invite la dans, spunea:

—Nu se poate, căci dansează numai cu mine în seara aceasta! Când să se ivească zorii, Cenușăreasa vru să plece pe nesimțite, dar prințul o urmări. S-a întâmplat ca și de această dată fata să se furișeze cu dibăcie, iar prințul îi pierdu iarăși urma... Numai că el pusese la cale un plan, poruncind să se ungă din vreme treptele cu smoală. Când Cenușăreasa coborî în goană treptele, pantoful din piciorul stâng îi rămase lipit în smoală. Prințul luă pantoful micuț și drăgălaș, iar de-a doua zi porni prin ținut zicând:

—Cea căreia i se va potrivi pantoful, îmi va deveni nevastă!

Ajunse și la casa Cenușăresei, iar prima care l-a încercat a fost fata cea mare. A băgat pantoful în picior și a constatat cu stupeoare că nu-i încăpea degetul cel mare. Văzând aceasta, mama ei i-a dat pe ascuns un cuțit și i-a zis:

—Ce mai aștepți? Taie-ți degetul de la picior că o să fii în curând împărăteasă și n-o să mai trebuiască să umbli pe jos!